

Arrest

nr. 220 509 van 30 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. APPELEN
Tessenderlosesteenweg 158
3583 PAAL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. GOSTEK, die loco advocaat J. APPELEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2018 dienden verzoeker en mevrouw R.M. een huwelijksaangifte in voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Zonhoven, waarna een onderzoek naar een mogelijke schijnrelatie werd geopend.

Op 17 januari 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

*“De heer / mevrouw:
naam en voornaam: I., M.
geboortedatum: (...)1979
(...)
nationaliteit: Pakistan*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

☐ *de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)*

☐ *de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

☐ *de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

☐ *de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

☐ *de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

☐ *de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord.....
of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.*

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn/haar partner geeft hem/haar niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke schending om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Op 25 januari 2019 gaf de procureur des Konings te Limburg een positief advies aangaande het huwelijk met Mw. M.R.K. van Nederlandse nationaliteit.

Op 9 februari 2019 is het huwelijk tussen verzoeker en Mw. M.R.K. voltrokken te Zonhoven.

Op 11 februari 2019 diende verzoeker in functie van zijn Nederlandse echtgenote een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter zitting werpt verweerder op dat verzoeker, nadat de bestreden beslissing werd genomen, een bijlage 19ter heeft ontvangen in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging en dat het bestreden bevel gedurende de behandeling van deze aanvraag in geen geval gedwongen zal worden uitgevoerd.

Verzoeker houdt ter zitting vast aan zijn belang ondanks dat hij in het bezit is gesteld van een bijlage 19ter.

In de mate dat verweerder met deze mededeling de actualiteit van verzoekers belang bij het huidige beroep in vraag zou willen stellen, kan de Raad niet volgen. De Raad wijst immers op artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggrijping, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggrijping opgeschort."

Hieruit blijkt dat de afgifte van een bijlage 19ter in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging er slechts toe leidt dat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten dat eerder werd afgegeven tijdelijk wordt opgeschort en dat deze beslissing hierdoor niet uit het rechtsverkeer verdwijnt. Indien de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd, wordt het bevel wederom uitvoerbaar. Verzoeker behoudt bijgevolg het belang bij het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing nu een eventuele vernietiging hem nog steeds een duidelijk voordeel kan verschaffen. Door een vernietiging moet immers de bestreden beslissing worden geacht nooit te zijn genomen daar zij uit het rechtsverkeer verdwijnt en kan verzoeker niet langer verwacht worden aan dit bevel uitvoering te geven.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de toelichting bij het middel blijkt dat hij ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Doordat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat verzoeker een gezin vormt met zijn toekomstige echtgenote en een huwelijksaangifte heeft gedaan en alsdan het recht op familie- en gezinsleven van verzoek er miskent.

Terwijl artikel 8 EVRM bepaalt dat geen inmenging van het openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen en verwerende partij alsdan niet zonder schending van artikel 8 EVRM een bevel om het grondgebied te verlaten kon betekenen gelet op de duurzame relatie dewelke verzoekster onderhoudt met een Belgische onderdaan.

b. Toelichting

Dat in casu verwerende partij zich niet heeft vergewist van alle feitelijke omstandigheden terzake.

In casu is er sprake van een prangende humanitaire situatie om reden dat een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het EVRM.

Dat verzoeker recht heeft op een familie-en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat dit recht geschonden zou worden wanneer verzoeker van het grondgebied verwijderd zou worden en niet zou worden toegelaten samen te wonen met haar partner, dewelke de Belgische nationaliteit heeft.

Dat krachtens het EVRM geen inmenging van het openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Een maatregel tot verwijdering en detentie schendt alsdan artikel 8 EVRM.

Dat verzoeker aldus het recht heeft om van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te genieten.

Verzoeker heeft een huwelijksaangifte gedaan bij. Thans is er een onderzoek gaande.

Dat verwerende partij zich in kwestieuze zaak niets aangetrokken heeft van al deze onderdelen;

Verder zijn de uitzonderingsmogelijkheden zoals opgesomd in artikel 8 lid 2 EVRM geenszins van toepassing. De bestreden beslissing is in casu bovendien niet nodig voor 's lands veiligheid, openbare veiligheid, economisch welzijn, bescherming van de openbare orde, voorkomen van strafbare feiten, bescherming van gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Minstens is zulks niet zo gemotiveerd, zodat het dan ook vast staat dat er een manifeste schending is van artikel 8 EVRM.

Er is geen enkel nadeel verbonden aan het feit dat verzoeker in afwachting van de huwelijkssluiting bij zijn toekomstige echtgenote verblijft.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 EVRM, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker aldus het recht heeft om van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te genieten.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

Verzoeker acht het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM geschonden. Hij meent dat de gemachtigde zijn recht op een gezinsleven heeft miskend door geen rekening te houden met het feit dat hij een gezin vormt met zijn toekomstige echtgenote en een huwelijksaangifte heeft ingediend.

De Raad wijst erop dat hij in casu optreedt als annulatierechter en bijgevolg de rechtmatigheid van de bestreden beslissing dient te beoordelen in het licht van de elementen waarover het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken (beoordeling ex tunc).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing is de gemachtigde overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Hieruit blijkt dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven door de gemachtigde niet werd betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt oordeelt het EHRM hierbij dat er geen inmenging is en geschiedt er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er evenwel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op een gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). In het kader van de controle op de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. In die zin kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er "geen enkel nadeel" is verbonden aan het feit dat verzoeker in afwachting van de huwelijksluiting bij zijn toekomstige echtgenote verblijft: de gemachtigde heeft immers het recht om respect af te dwingen voor deze voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen. Ten overvloede blijkt overigens dat thans verzoeker een aanvraag in het kader van gezinshereniging met zijn echtgenote heeft ingediend. Hiermee heeft hij terecht gebruik gemaakt van de procedures die in het nationale recht zijn voorzien en die verzoeker eveneens, indien dat redelijkerwijs van hem verwacht kan worden, eerst moet aanwenden alvorens zich op het bepaalde in artikel 8 van het EVRM te beroepen omwille van de subsidiariteit van de werking van het EVRM. Nu verzoeker de aangewezen procedure tot gezinshereniging heeft opgestart, wordt zoals supra door verweerder bevestigd zijn aanwezigheid op het grondgebied gedoogd gedurende het onderzoek.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoeker een huwelijksaangifte heeft gedaan en is hij overgegaan tot een belangenafweging. Hij heeft geoordeeld dat die huwelijksaangifte niet automatisch recht geeft op verblijf en heeft er verder op gewezen, met verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State, dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de betrokkene een lang verblijf geniet om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven, dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden beschouwd als een vrijgeleide om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen en dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving in casu niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Deze belangenafweging komt de Raad in casu niet kennelijk onredelijk voor. De Raad wijst erop dat de omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, afhankelijk is van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratie-controle of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70). Indien de gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging en hierbij op redelijke wijze geen hinderpalen heeft kunnen vaststellen voor het leiden van een gezins- en privéleven in het herkomstland of een land waar men een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging heeft, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70, EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse v. Nederland, §114).

Zoals verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft, gaat verzoeker in het verzoekschrift niet in op eventuele hinderpalen die het voor hem zeer moeilijk maken om zijn gezinsleven in het land van herkomst of het land waar verzoeker een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging geniet verder te zetten. Verzoeker beperkt zich in tegendeel tot een theoretisch betoog dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven, zonder evenwel concreet te maken waarom hij dit gezinsleven met zijn partner niet in zijn herkomstland of in het land waar verzoeker een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging geniet zou kunnen voortzetten of waarom een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving zijn recht op respect voor zijn gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM zou schenden. Hiermee toont hij geen schending van artikel 8 van het EVRM aan. Evenmin maakt hij concreet met welke elementen de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, zodat ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES